

עלון מס' 220
כ"ח אלול התשע"ב

נצבים

"ובזורת בזויים"

אלמנו חז"ל: לזיוס שאלאר
הקדוש-ברוך-הוא
"ובחרת בחיים",
אין הרע והטוב יוצא
אלא על ידי הטוב,
שגזר הוא על עצמו
את דינו.

שאלאר (מכאן ג. לה) לפני עליון
לא תצא הרעות והטוב.
תפארת ישראל

"אתם נצבים"

אתם זה אלוהות אלמנו
רק כשהטוב לתנהג
ביושר ובאלמנו
זוכה להיות נצב לפני
ה' אלוקים ביום הדין
ולא לחשוש בלמשפכו.

ובחרת בחיים

"מי יעלה לנו
השיבומה"

ראשי תיבות מילה,
וסופי תיבות הויה.

ללמדנו,
שמי ששומר על
המילה, תרתי משמע,
זוכה לעלות במעלות
עד לשמים ומתחבר
עם הויה ברוך הוא.

מה שיש לך
זה הכי טוב..

אמרות חכמה

זמני השבת
לפי אופק אשדוד

בניסת השבת: 18:26
יציאת השבת: 19:23

חומרי בניין וקרימיקה

אדירם

סניף צומת ראם 08-8602602

להיי

"מחודדין בפיר"

שיהיו דברי תורה

"הנסתרות לה' א-לוהינו"

ישנו איזה סוד בטיפה זו, לא לחינם
הקב"ה שלח אותה. ומה עלינו לעשות? אם
ננסה למחוק את ה"טיפה הזו", אם אותו ילד
ינסה למחוק את הטיפה שנפלה על הציור
הנפלא שלו, הטיפה רק תמרח על פני כל
הדף ותהרוס את כל הציור.
אם ננסה "למחוק" את הטיפה, את היסורים,
נקלקל בזה את כל הציור. אדרבה, במקום
לנסות ולהפטר מהיסורים, עלינו לשלב
אותם בתוך חיינו! ליטול אותם ולהגשים על
ידם את המסר האמיתי שלהם - את המסר
שנשלח לנו על ידי הקדוש ברוך הוא! עלינו
ליצור מהם "חיים" - צמיחה ועשייה של נצח!
או אז, כל חיינו יקבלו מימד אחר לגמרי -
מימד הרבה יותר נפלא, חיים הרבה יותר
יפים מאשר ללא אותם יסורים!

~ מתוך תפארת שמשון ~

משל לילד קטן הלומד ציור אצל מורה.
בהדרכתו של המורה, צייר הילד ציור
נפלא של מדרגות. הוא עבד על הציור
ימים רבים, עד שהיתה זו יצירה של ממש.
לפתע נפלה טיפה של דיו גדולה ומכוערת
במרכז התמונה. הילד פרץ בבכי
תמרורים, התמונה שהוא השקיע בה כל
כך הרבה זמן הוא עבד עליה, ועכשיו כל
עבודתו לריק...

מרגיע אותו המורה: "אל תבכה, הנה יש
לנו כאן ציור של מדרגות, ובמרכז טיפה
של דיו. בוא ונוסיף לציור ילד הירד
במדרגות, ואת טיפת הדיו נשלב בתוך
הציור של הילד... הציור יצא עוד יותר יפה
ממה שהיה קודם!"

החיים כולם הם סוד. כמו שיש
סוד באתרוג, וכמו שיש סוד במצה,
יש סוד בעצם החיים עצמם. אין אנו
יודעים לשם מה אנו חיים, מה תפקידינו
המיועד לנו בעולם... - "הנסתרות לה'
אלוקינו". כשבאים עלינו יסורים, או כל דבר
הנראה לנו כמפריע למהלך חיינו.

"והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי"

האדם חושב לומר בבית דין של מעלה שהעיקר ה'לב'. להיות עם לב טוב. וזהו...
אם האדם יסע ויעצור אותו שוטר על זה שהוא נוסע בלי טסט או בלי חגורה, האם הוא
יעיז לומר לשוטר, העיקר אני מאמין בלב בחוקי התנועה, ואני מאוד מכבד שוטרים ואני
אפילו מתנדב במשטרה?! כל זה לא יעזור לו, ואם כן איך אפשר לומר למלך מלכי
המלכים שברא את האדם ויצר בו אברים וגידים ונפח בו נשמה אלוקית, אני "עובד"
אותך רק בלב, זה לעג וקלס.

ובורא עולם אומר על אחד כזה בתורה: "לא יאבה ה' סלוח לו" - שאת כל הדברים
שלעצמו הוא עושה ברמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, ואילו עבודת ה' שלו הוא מסתפק
רק בלב?!

ובחרת בחיים

"את אשר ישנו פה, ואת אשר איננו פה"

בשני חלקי הפסוק, סופי התיבות: "תורה"
כולם עמדו על הר סיני וקבלו את התורה
וכולם חייבים ללמוד ולקיים מצוותיה..

נפלאות חדשות

זכות הלימוד בעלון להצלחת זיוה נעה בת דוד כהן היי

”כי קרוב אליך“

אל הרכבת הנוסעת מתל אביב לבאר שבע עלה כרטיסן, כדי לערוך ביקורת כרטיסים. כאשר הציג אחד מן הנוסעים את כרטיסו, שאל הכרטיסן בהשתוממות: ”אדוני, לאן מועדות פניך?” ”לחיפה”, השיב האיש. ”אם כן יש לך טעות”, אמר הכרטיסן, ”טעית בכיוון, עליך לנסוע בכיוון הנגדי!” ”מה הבעיה?” הייך האיש והניע ידו בתנועת ביטול, ”אשנה את הכיוון, אעבור מיד אל המושב הנגדי...”

בנוסענו ברכבת חיינו, לא אחת מגיעים אנו להחלטה: ”די, עלינו לשנות כיוון”. אולם מהו אותו שינוי כיוון? מהי הזרה בתשובה אמיתית?

אומרים בעלי המוסר: כיצד מודדים מיהו האדם הקרוב אל המלך? בודקים את כיוון הליכתו. אם פניו מועדות ללכת אל המלך - הרי הוא נקרא קרוב אל המלך, גם אם פיזית הוא עדיין רחוק. אך אם פניו להתרחק מן המלך - הרי הוא נקרא רחוק מן המלך, גם אם הוא נמצא קרוב מאוד אל המלך, ואפילו בתוך הארמון. כיוון ההליכה הוא הקובע!

כן הדבר בחיינו עלי אדמות. מיהו האדם אשר קרוב לקב”ה? זה ששאיפותיו להתקרב לקב”ה, להתחזק עוד ועוד בקיום התורה והמצוות. יתכן שפיזית הוא עדיין רחוק, עדיין שקוע בחטאים, עדיין אינו מקיים את כל המצוות - אך יש לו רצון כנה להתקרב ולהתחזק, והוא גם יצליח. לעומתו אדם שאינו הולך בכיוון הזה, אינו מנסה להתקרב אל הקב”ה, אינו מנסה להתחזק ולשפר את עצמו, הרי הוא רחוק מן המלך. יתכן שפיזית הוא נראה קרוב, הוא מתפלל שלוש תפילות ביום, מברך, מניח תפילין, שומר כשרות ושבת, אך למעשה לבו רחוק מן המלך ה’, כל שאיפותיו ורצונותיו מתמקדים בקידומו הגשמי. רחוק הוא מן המלך.

רוצים אנו להתקרב אל המלך, אך זאת לא נוכל לעשות על ידי דילוג בקפיצה, זה בלתי אפשרי, והקב”ה אינו בא בטרונה עם בריותיו לעשות דברים שהם אינם מסוגלים לעשות. התקרבות אל המלך פירושה שינוי כיוון ההליכה, החלטה כנה ואמיתית ללכת בדרך הנכונה, להשתפר, לעלות ולהתעלות אט אט.

מתוך הימים הנוראים בהלכה ובאגדה

”ואמרו כל הגוים על מה עשה ה' ככה לארץ
הזאת וכו' על אשר עזבו את ברית ה' א-להי

אבותם אשר כרת עמם”

הגוים יודעים שכל הכח והעוצמה והגדולה של היהודים זה התורה והמצוות, ולכן כשהם רואים את בני ישראל סובלים הם יודעים שזה בגלל שאנחנו קצת סטינו מהדרך הישרה, וקל וחומר שהיהודי בעצמו צריך להבין את זה ולא לחשוב שיש צרות בגלל סיבות גשמיות אלא כל העניין הוא בינו לבין אביו שבשמים ואם האדם לא מבין בדרך טובה הקדוש ברוך הוא מראה לו בדרכים אחרות..

~ ובחרת בחיים ~

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שליע"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

תקיעת שופר לנשים

נשים פטורות ממצות שמיעת קול שופר, כשם שפטורות מכל מצוות עשה ש-הזמן גרמון, דהיינו שחובת עשייתן דווקא בזמן מסוים. ואולם אף הפטור מהמצווה, יכול לעשותה ויש לו שכר על כך. ולפיכך:

א. נשים הנוהגות לבוא לבית הכנסת בראש השנה כדי לשמוע קול שופר, יפה עושות ויש להן שכר מצווה. ואמנם אישה שיש לה ילדים קטנים שאם תביאם לבית הכנסת יפריעו למהלך התפלה והתקיעות, וכן אישה שאם תבוא לבית הכנסת לא תספיק לטפל בצרכי הבית כראוי, אין לה לבוא לבית הכנסת.

ב. מה טוב אם יכולים לארגן תקיעת שופר לנשים במיוחד, כך שיחמירו לשמוע קול שופר ללא שתגרם הפרעה למתפללים או פגיעה בצרכי הבית.

ג. המנהג אצל הספרדים שנשים אינן מברכות על מצוות עשה ש-הזמן גרמון (שהרי אין מצוות ולא יכולות לומר "וציונו"), ולכן אם מביאים תוקע לתקוע בשופר לנשים אין רשאי לומר את הברכות. אבל המנהג אצל האשכנזים שנשים מברכות גם על מצוות עשה ש-הזמן גרמון (והלשון "וציונו" מוסב על כל עם ישראל). ולכל הדעות אין האיש רשאי לברך בשבילן.

ד. אין האישה מוציאה ידי חובת תקיעת שופר את האיש, ומכל מקום אישה שיודעת לתקוע ורוצה לתקוע לחברותיה, רשאית.

ה. אישה שנהגה שנים מספר לשמוע קול שופר בראש השנה, וכעת נבצר ממנה לעשות כן מחמת סיבה כלשהיא, אם ברצונה לבטל מנהגה לגמרי, צריכה התרת נדרים, ולהביע חרטה על שלא אמרה שהיא נוהגת כן "בלי נדר". אבל אם רק במקרה באותה שנה אינה יכולה לקיים מצות שופר, ולשנה אחרת תחזור למנהגה הטוב, לשמוע קול שופר, אינה צריכה התרה.

”ובזורת בזויים למועץ תזויה“ (לוי)

האנשים היום מחפשים דרך כיצד להעביר את הזמן.. יש בני אדם שהם תיים כדי לאכול ואוכלים כדי לחיות, אין לחייהם שום מטרה יותר נעלה מאשר הצרכים הגשמיים וממילא אין להם כל טעם בחיים..

ולכן אמרה התורה ”ובחרת בחיים למען תחיה“ - תבחר לך בחיים, לא כדי לאכול, אלא למען תחיה חיים רוחניים עם תוכן ומטרה וממילא מי שהייו חיים אין הוא נכנס לדכאונות ולהרהורים על החיים..

אמרות חכמה